

L'illa de l'última veritat - Flavia Company

Nascuda a Buenos Aires el 1963, Flavia Company escriu i tradueix a Barcelona, i publica regularment novel·les i narracions en les dues llengües oficials del país. Si bé la seva obra es pot qualificar d'experimental, ara acaba de publicar *L'illa de l'última veritat*, que es presenta com una novel·la d'aventures i en gran part ho és, ja que s'hi narra un abordament pirata a l'Àfrica occidental i el naufragi a prop d'una illa més o menys deserta.

El gènere estableix que un naufrag ha de lluitar per sobreviure. Segons que el novel·lista sigui Daniel Defoe, Jules Verne o Michel Tournier, aquesta lluita pot virar cap a la pedagogia, l'entreteniment o la transcendència. *L'illa de l'última veritat* explora més aviat la cara obscura del naufrag, la línia vermella que qualsevol ésser humà pot travessar en situacions límit, en la línia d'un William Golding empeltat amb el Borges de *La forma de la espada*, tot plegat amb una prosa austera, despullada, tremendament eficaç.

Què seria de Robinson sense Divendres? Perquè l'estada a l'illa generi una dinàmica d'un cert poder simbòlic, necessitem dos naufrags. En aquesta novel·la, Flavia Company perfila el punt de vista del segon naufrag, un Divendres occidental i insubmís, amb tendència al penediment i l'expiació

“En la navegació, com en la vida, el rumb s'ha de canviar abans de trobar-hi l'obstacle. Si un espera massa, l'ensopega”. Aventura, doncs, però també investigació moral, estudi sobre la soledat, al·legoria de la identitat i gestació d'un secret amb el qual el protagonista pot viure, però no morir. Aquest secret, l'ha de traspasar a una narradora fictícia que assumeix el punt de vista del protagonista amb innegable competència, ja que no tothom té l'oportunitat de revelar un secret vital a una catedràtica en literatura comparada. Sigui com sigui, la novel·la provoca la suspensió de la incredulitat amb ajuda de recursos com el prefaci prometedor i l'epíleg conclouent, i condueix el lector, a través d'una trama absorbent, al millor final possible, és a dir, no previst i alhora necessari.